

VASADI PÉTER
A szürke zóna

In memoriam Csernobil

„A művészet nem tűr semmiféle programot, kötelező irányt. A célzatosság megmérgezhet egy műalkotást, de önmaga annyiban mindig is tendenciózus, amennyiben az emberség irányába mutat.”

(Viktor E. Frankl: A szenvedő ember)

*Arrafelé nincs esemény.
 Se embernek, vonatnak,
 erdőtüznek távol göndörödő
 füstjelei, szemfolyásos
 időben, megvakított örökben
 áll a lét, akár egy óriás
 tűzfal háza nélkül, ledőlni
 nem tud, nincs, ki javítsa,
 a teljes Minek? emlékműve
 lett, hordaléknak sok, fő-
 falnak romos, haszontalan.
 Nem pottyan onnan ide
 semmi, nem zörren, se inog,
 nincs születés, se mozdulat,
 se csönd, se zaj, se ritmus,
 éji-zene, kórus-hangtörmelék,
 se villamos letörött, szikrás
 vasrugója nem ugrál utca-
 köveken, nincs fordulat,
 sebesség, se víz, se csábítás,
 hogy Isten nincs, se volt, nem
 mondja senki senkinek,
 nyöszörgés szivárog csak
 piszkos pokróc alól, nincs
 ábra, forma, testi vágy, se
 test, se bátor kívül-belül
 szégyenkezés, kövér pormacskák
 lengenek megkövült fenyőcsonkokon,
 nincs szó, se hang, se állítás,
 és nincs ellenkezés, hagymát,
 sajtot, se húst nem vág a kés,
 nincs ital, illat, szomjúság,
 a széles penge ott rozsdásodik
 egy őzbak homlokában, elsárgult
 csontja homok már nem lehet,
 szálkákra sem szakadhat,
 hever megdőlvé, talán majd
 szétesik, de nincs eső, se hó,*

*se gazdag vizelet egy sárkány fark-
 tövéből, nincs szél, orkán, se felhő,
 a létezés lassan kővé feketedik,
 a vak örök mind mélyebben
 vakul, nincs éj, se dél, se
 nappalok, a szürkés semmi
 terjeng az elkopott hegyek között,
 nincs simaság, se száz redő,
 nem voltak ők, se te, sem ő,
 és maga sincs a Nincs, egy
 vénöreg faajtó árválkodik
 porig tarolt mezőben, meg-
 billent tokja egy-zsanéron,
 kilincse lóg, cirádák rajta,
 boldogabb kor lázas rajzait
 vasába marták skorpiók, majmok,
 korokodilfogak, tán föl-fölugató,
 tüskés karmú madár méteres
 csőre verte, se jön, se megy itt
 semmiféle Nap, sugarait lelőné
 a vörös éjszaka, kiről nem tudni,
 hol lakik, talán egy röpködő,
 tonnás káromkodásban, talán
 angyal-keményen összezárt fogak,
 egyetlen száj tízméteres ajkai
 rejtik, mivel talán a kéz is ő
 tűhegyes sikolyával és téglá-
 súlyú hörgéseivel, s mászkál
 szabadon, mint egy vadállat;
 s én sem vagyok, mert soha nem
 volt senki sem, fossziliáink
 mégis szüntelen keringenek,
 és Bach se volt, hangjegyformájú
 semmije lila kamásnis cerkófpapa
 mellén fityeg, mint egy
 medália, most közeledik
 az öröm nevű, füttyögő hangya-
 sereg, falni kezdi a kéz húsát,
 a testnyákat, mely gyűrött
 kátránnyá aszott.*

*

*Nem tudni, hol az Ott.
 Alighanem a Nemben. De ez
 a két táncos káposztalepke
 őszidőn a Semmiben is létezés.*